

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H. J. Kooistra

dane biometryczne nie mogą być pobierane, wykorzystywane i przetworzone w innym celu niż wydanie dokumentu?

Druga strona postępowania: Burgemeester van Skarsterlân

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s.1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s.1) należy rozumieć w ten sposób, że nie stosuje się jego w odniesieniu do wystawianych przez państwa członkowskie swoim obywatelom dowodów tożsamości takich jak niderlandzki dowód tożsamości, niezależnie od ich okresu ważności oraz niezależnie od możliwości wykorzystania ich jako dokument podróży?

2) Czy — o ile z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynika, że rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s. 1) stosuje się do dowodów tożsamości takich, jak niderlandzki dowód tożsamości biorąc pod uwagę możliwości wykorzystania go jako dokumentu podróży — art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia jest ważny w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?

3) Czy — o ile odpowiedź na pytanie drugie brzmi w ten sposób, że art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s. 1) jest ważny — art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia należy w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 8 ust. 2 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 7 lit. f) dyrektywy nr 95/46 (¹) w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy interpretować w ten sposób, że w celu wykonania tego rozporządzenia przez państwa członkowskie wymagane jest ustawowe zagwarantowanie, że pobrane i zarejestrowane na podstawie rzeczono rozporządzenia

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 8 października 2012 r. — M. Roest; druga strona postępowania: Burgemeester van Amsterdam

(Sprawa C-448/12)

(2013/C 26/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M. Roest

Druga strona postępowania: Burgemeester van Amsterdam

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s.1) jest ważny w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?

2) Czy — o ile odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi w ten sposób, że art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s.1) jest ważny — art. 4 ust. 3 rozporządzenia należy w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 8 ust. 2 Europejskiej Konwencji o ochronie

praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 7 lit. f) dyrektywy nr 95/46⁽¹⁾ w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy interpretować w ten sposób, że w celu wykonania tego rozporządzenia przez państwa członkowskie wymagane jest ustawowe zagwarantowanie, że pobrane i zarejestrowane na podstawie rzeczonoego rozporządzenia dane biometryczne nie mogą być pobierane, wykorzystywane i przetworzone w innym celu niż wydanie dokumentu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 8 października 2012 r. — L. J. A. van Luijk; druga strona postępowania: Burgemeester van Den Haag

(Sprawa C-449/12)

(2013/C 26/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L. J. A. van Luijk

Druga strona postępowania: Burgemeester van Den Haag

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s.1) jest ważny w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?
- 2) Czy — o ile odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi w ten sposób, że art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 385, s. 1) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 444/2009 z dnia 28 maja 2009 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2252/2004 (Dz.U. L 142, s.1) jest ważny — art. 4 ust. 3 rozporządzenia należy w świetle art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii

Europejskiej, art. 8 ust. 2 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 7 lit. f) dyrektywy nr 95/46⁽¹⁾ w związku z art. 6 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy interpretować w ten sposób, że w celu wykonania tego rozporządzenia przez państwa członkowskie wymagane jest ustawowe zagwarantowanie, że pobrane i zarejestrowane na podstawie rzeczonoego rozporządzenia dane biometryczne nie mogą być pobierane, wykorzystywane i przetworzone w innym celu niż wydanie dokumentu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Krefeld (Niemcy) w dniu 9 października 2012 r. — NIPPONKOA Insurance Co (Europe) Ltd przeciwko Inter-Zuid Transport BV

(Sprawa C-452/12)

(2013/C 26/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Krefeld

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NIPPONKOA Insurance Co (Europe) Ltd

Strona pozwana: Inter-Zuid Transport BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych sprzeciwia się takiej wykładni konwencji, która jest dokonywana wyłącznie w sposób autonomiczny, czy też przy stosowaniu takich konwencji należy uwzględnić również cele i wymogi rozporządzenia?
- 2) Czy art. 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych sprzeciwia się takiej wykładni konwencji, zgodnie z którą powództwo o ustalenie rozstrzygnięte w jednym państwie członkowskim nie stoi na przeszkodzie powództwu o spełnienie świadczenia wniesionemu później w innym państwie członkowskim, jeżeli ta konwencja umożliwia w tym zakresie wykładnię zgodną również z art. 27 tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.